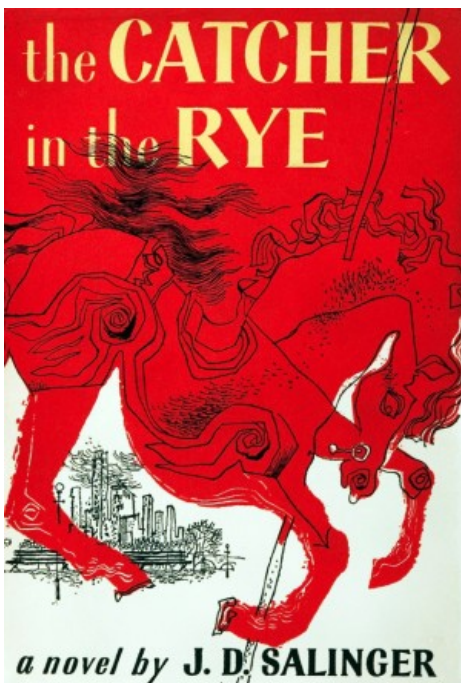

Boken minner om hvor overveldende og utrygt tenårene kan være.

J.D. Salinger: "The Catcher in the Rye", 1951

PUBLISERT 5. august 2019

«Don't ever tell anybody anything. If you do, you start missing everybody.» Slik avsluttes historien om 17 år gamle Holden Caulfield, der vi følger ham gjennom tre ensomme døgn i New York. Han har blitt utvist fra internatskolen sin, men tør ikke dra hjem og nok en gang møte foreldrenes skuffelse. Jeg leste boken første gang da jeg var 16 år og selv befant meg midt i et slags tenårenes ingenmannsland. I møte med ungdommer på BUP har Holden ofte dukket opp i tankene mine. Da jeg igjen leste boken i voksen alder, ble jeg slått av hvor treffende dens innenfraperspektiv på ungdomstiden er. Holden har ingen nære venner, og relasjonen til foreldrene synes skjør. Han søker desperat og ukritisk kontakt med andre, men mislykkes gang på gang og blir sittende alene igjen, fylt av skam og anger. Uten trygge

andre å speile seg i vokser frykten for voksenlivet og fornemmelsen av å gå i oppløsning. The Catcher in the Rye er en påminnelse om hvor ustø og overveldende tilværelsen mellom barndom og voksenliv kan oppleves. I møte med ungdom som strever, ønsker vi som regel å hjelpe dem med å åpne seg opp. Historien minner oss om hvor umulig og utrygt dette kan kjennes når kjernen en blir oppfordret til å dele av, er i stadig endring. Det aller viktigste, nemlig kontakt med et annet menneske, står på spill.

Hedda Ek Søggen, psykolog og enhetsleder ved BUP Vest, Diakonhjemmet sykehus, utfordrer Hanne Adele Helbæk-Platou til å ta stafettpinnen videre.

